

POSTANOWIENIE

15 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Łodko

na posiedzeniu niejawnym 15 czerwca 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z powództwa T. J. i M. C.
przeciwko L. A/S w T. – Dania
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej T. J. i M. C.
od postanowienia Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
z 24 marca 2021 r., I AGz 1/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza solidarnie od powodów na rzecz pozwanego kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powodowie T. J. i M. C. wnieśli skargę kasacyjną na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 24 marca 2021 r. Wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania uzasadnili oczywistą zasadnością skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), sprowadzającą się do kwalifikowanego naruszenia przez Sąd drugiej instancji art. 1161 § 1 i 3 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdy dla przeciętnego prawnika z samej jej treści – bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań – w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie z uwagi na kwalifikowany charakter naruszenia przepisów prawa, a zaskarżone orzeczenie jest oczywiście nieprawidłowe (zob. postanowienie SN z 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15). Powołując taką przyczynę kasacyjną skarżący powinien wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom (zob. postanowienia SN: z 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00; z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, i z 10 kwietnia 2018 r. I CSK 730/17). Przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (zob. postanowienie SN z 28 stycznia 2022 r., I CSK 947/22).

Przedstawione przez skarżących argumenty nie przekonują o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Należy przypomnieć, że niosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) podlega rozpoznaniu na etapie tzw. przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie są oceniane dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu jej oczywistej zasadności, a nie na odwołaniu się lub powtórzeniu podstaw kasacyjnych, choćby nawet w zmodyfikowanej formie, ani być sformułowane w sposób, który wymagałby oceny ich zasadności (zob. postanowienie SN z 28 stycznia 2022 r., I CSK 947/22). Lakoniczne motywy wniosku skarżącego o przyjęcie skargi do rozpoznania nie przekonują, że Sąd Apelacyjny naruszył przepisy procesowe (art. 1161 § 1 i 3 k.p.c.) w sposób uzasadniający konieczność uchylenia zaskarżonego orzeczenia. Zaprezentowana ocena i stanowisko tego Sądu mieści się w granicach przyznanej sądowi swobody orzeczniczej i nie prowadzi do wniosku, że zaskarżone postanowienie jest sprzeczne z prawem, a sama skarga oczywiście uzasadniona.

W judykaturze Sądu Najwyższego wyjaśniono, że przesłanka oczywistej zasadności skargi oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Skarżący zarzucając naruszenie wyłącznie przepisu prawa procesowego, uzasadniając przyjęcie skargi do rozpoznania odwołują się również do błędnej wykładni oświadczeń woli. Zwrócić uwagę należy, że Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach jej podstaw (art. 398¹³ § 1 k.p.c.). W takim wypadku podniesiony zarzut naruszenia art. 1161 § 1 i 3 k.p.c. nie jest wystarczający, jeżeli skarżący nie zarzucili również naruszenia art. 65 § 2 k.c. w związku z określonymi postanowieniami umowy, które, co wynika z uzasadnienia, w ocenie skarżących były przedmiotem błędnej wykładni dokonanej przez Sąd drugiej instancji – sprzecznej z ich brzmieniem i regułami wykładni językowej. Nie podnieśli też zarzutu naruszenia art. 1165 § 1 k.p.c., stanowiącego podstawę odrzucenia pozwu.

Z powyższych względów, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie znajdując również okoliczności, które w ramach przedsądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 r. poz. 265).

